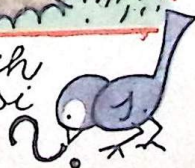

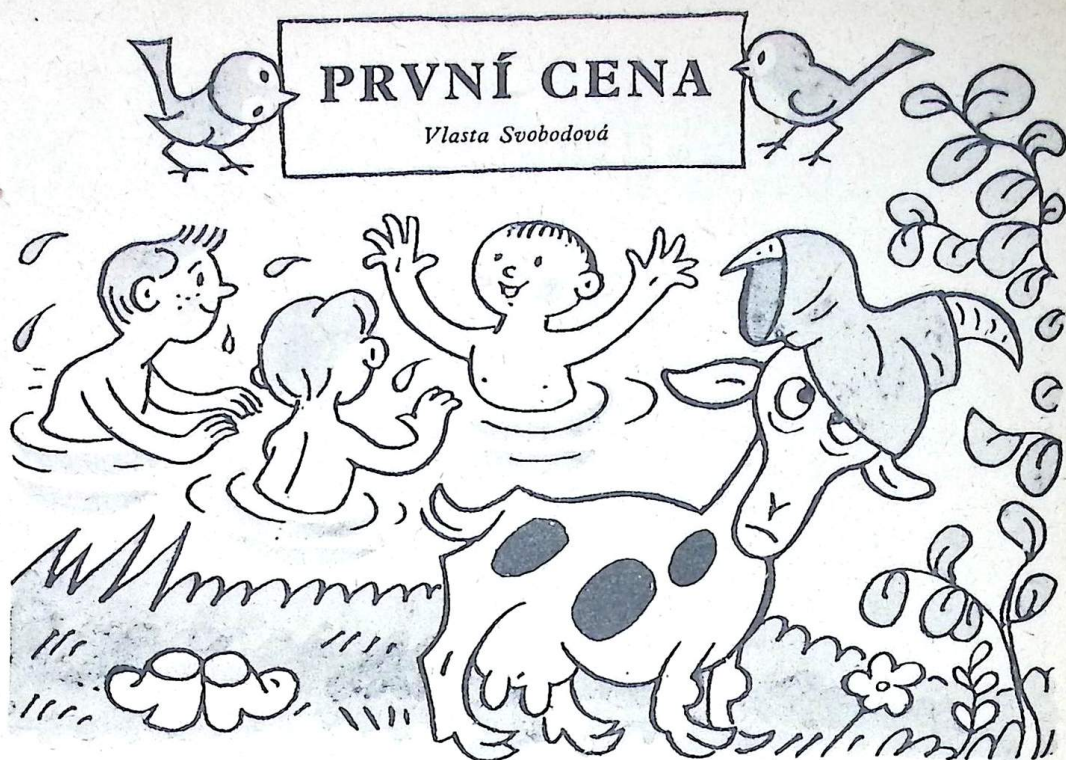
Mateřídouška

Časopis pro nejmenší čtenáře

Děti si hrály o prázdninách
na schovávanou. Klampák se asi
Petříkovi schovaly

PRVNÍ CENA

Vlasta Svobodová

Franta ponořil špičku bosé, poškrábávané nohy do vody.

„Prima!“ řekl uznale a vběhl do řeky. Pepík ho následoval.

Ivan dřepěl doposud na samém kraji břehu.

„Tak pojď! Neboj se, nerozpustíš se!“ pokřikoval na něho Franta. A najednou se otočil zády ke břehu a začal hrabat vodu, zrovna jako pes, když vyčenichá myši díru v poli. Ivan byl v tu ránu mokrý, jako by si stoupl pod sprchu.

„Moje nové trenýrky,“ vyjekl, když se vzpamatoval. „Mám je celé mokré.“

„No to je toho. My je máme ještě mokřejší, koukej. Však uschnou. Pojď se cákat!“

Ivan se svlekl, pověsil trenýrky na keř, který rostl poblíž říčky, a vlezl do vody. Velká vodní bitva začala. Kluci byli za chvíli jako hastrmani.

V zápalu boje si žádný z nich nevšiml bílé rohaté kozy, která se důstojně procházela po louce a tu a tam slízla stéblo trávy. Ta koza byla mlsná a hledala

k snědku něco zvlášť chutného. Zazdalo se jí, že nejchutnější budou lístečky na keři poblíž břehu.

„Mé,“ prohlásila a podívala se přísně na kluky ve vodě. Ale kluci neměli o svačinu z listí zájem. Cákali a křičeli, protože při každé pořádné bitvě se křičí.

Koza okusovala vonné a křehké lístky. A poněvadž byla hodně mlsná, zachtělo se jí lístků, které rostly na nejvyšší větvi keře. Opřela se o zadní nohy, natáhla hřbet, chytila větev do huby — a najednou na ni něco skočilo. Spadlo jí to na rohy, zakrylo jedno oko. Koza se rozzlobila, potřásla hlavou a nakonec se dala na útěk.

V té chvíli bitva ve vodě vrcholila.

„Kam se na mne hrabete,“ jásal Ivan a prskal vodu, která mu stékala na rty. „Vyhrál jsem! Vyhrál! Vyhrál!“

A tu Franta, místo aby do posledního okamžiku bojoval, začal se plácát po břiše a tak se smál, že div neupadl.

„Koza nosí trenýrky,“ pištěl. „Kluci, koza nosí na hlavě trenýrky!“

Ivan sebou trhl. Bleskl okem po koze.
„Jemináčku! Ona mi ukradla trenýrky!
Kluci, chytte tu zlodějku, nebo se nedo-
stanu domů!“

„Třeba chce trenýrky nosit místo klo-
bouku.“

„Nebo si popletla rohy s nohama.“

Kluci se smáli, ale vylézali z řeky.

Koza se na chvíli zastavila, jako by na
Frantu a Pepíka čekala. Potřásala bradou
a potměšile blýskala jedním okem. Tren-
ýrky měla posazené na stranu jako pa-
rádivá slečna. Ale když se k ní kluci při-
blížili, vyrazila: Mé! — a dala se do
klusu.

„Já ti dám — mé,“ hrozil za ní nahatý
Ivan z vody. „Zlodějko jedna!“

A koza pádí po louce. Červené trenýrky
jí vlají jako závoj. Za ní utíká Franta
s Pepíkem. Mokrý trenýrky jim plandají
kolem nohou. Koza mečí, kluci řvou.

Ten řev probudil i babičku, která spala
ve stínu košaté lípy. Otevřela oči a div
nespadla se sklápěcí židličky. Co se to
k ní žene? Je to její koza? Čím se to
ozdobila?

„Rezko! Rezinko!“ volala na ni.

Ale zdálo se, že koze se trenýrky zalí-
bily a že se rozhodla ponechat si je. Upa-
lovala kolem babičky bez povšimnutí
rovnou ke vsi. Franta s Pepíkem jí byli
v patách.

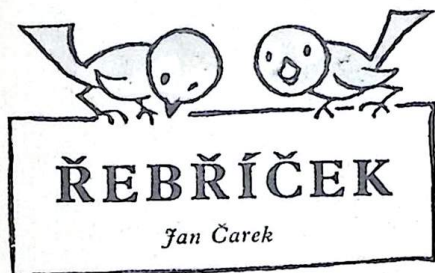
Babička se k nim přidala. Cupitala,
spínala ruce, bědovala. Ale kampak by
stačila na kozu a na kluky. A tak je za-
stihla až u vrat domu. Koza tam stála se
sveřepě skloněnou hlavou, jako by chtěla
říci: jen se opovažte mi trenýrky vzít a
posadím si vás taky na rohy.

Ale nakonec se dala umluvit a za kou-
sek chleba, který jí babička dala, se své
parády vzdala.

Franta s Pepíkem navlekli trenýrky na
klacek. Vrátili se k Ivanovi, který se ve
vodě třásl zimou a strachem, jak se do-
stane domů.

„Neseme ti první cenu,“ křičeli už
z dálky.

A za slavnostního vytrubování do hrsti
podali Ivanovi — trenýrky.

Leze mravenec
s kopce na kopec:
Kudy je tam blíž?
— Vylez přece na řebříček,
pak to uvidíš!

Leze, leze na řebříček,
co větviček — tolik příček,
vylezl až na vršíček,
na vysoký květ.
Lidi, lidi!
— Co tam vidí?
Inu, celý svět!

ZMAŘENÉ HODY

Antonín Pojar

Na trávníku pod jabloní
Jirka koláč zapomněl.
Teď tam leží, sladce voní.
Přilákal už oblak včel.

Ty to honem vyzvonily
čmelákovi v jeteli.
Ten, ač bručí každou chvíli,
byl z noviny veselý.

Rozletěl se v mžiku k lesům
přes lučinu zprávu nes'
a vyzradil mravenečkům:
Hody budou ještě dnes!

Mravenci zvěst pošeptali
chroustům v křoví na stráni.
Jen to zvěděl chroustík malý,
za roháčem uhání.

Roháč, rosou všecek zkřehlý,
s novinou šel k vosám hned.
Ale než se všichni sběhli,
Ořech koláč zatím sněd'.

PROČ MÁ ZAJÍC DLOUHÉ UŠI

Zdeněk Kriebel

Když zajíc měl zas jednou svátek,
dostal dva sáčky cukrlátek.

V jednom byl koláč od růžičky,
pocukrovaný od hrdličky,

a doma našel pelíšek
s kornoutem druhým od lišek.

Když začal pršet jeden mráček,
na hlavu dal si prázdný sáček

a vida, že mu kornout sluší,
od těch dob nosil dlouhé uši.

V NEBEZPEČÍ

Karel V. Rais

MOUCHY

Josef Václav Sládek

Sedly mouchy v loubí stínu,
tři pod jednu pavučinu.

Pro tři že je místa málo,
všechněm třem se mouchám zdálc.

Jedna dí: „Jsem mušák starý,
mně zde místo patří — vari!“

Druhá dí: „Jsem velká dáma,
já tu budu sedět sama.“

Třetí praví: „Bloudi oba!
Mladým patří naše doba.“

Mezitím co spor se vede,
pavouk vůkol sítě přede.

A než konec byl té vádě,
všechny tři sněd' popořadě.

Křičí vrabec v koši stromu:
„Čimčarara činu!
Zob tu mám a slunce k tomu,
proto skotačím!“

Ale teď mu nožky ztuhly,
zobec hrůzou křik' —
očima jak žhavé uhly
svítí loupežník.

Chystá drápy, zuby cení —
hop k té snídani!
Pozor, macku, tam už není,
tamhle uhání!

S hruše vrabec ušklibá se:
„Ach, to, pane, znám!
Utřete si vousky zase,
poroučím se vám!“

VEVERKA NA VANDRU

Zdeněk Spilka

Běžela veverka od Mníšku
s košíčkem plným oříšků.

U Zdic potkala zajíce,
dal jí přehršlí pšenice.

U Týna potkala kmotru lišku,
ta jí přidala velkou šišku.

K Berounu šla už trochu ztěžka,
tu potká ještě strýce ježka,

ten s pichlavého tělíčka
jí strásl pěkná jablíčka.

Vesele veverka s kopce chvátá —
čekají doma tři veverčata.

SLEPIČÍ TĚLOCVIK

Petr Dudočkin

„Nikito, rychle běž domů, babička přinesla odměnu!“ vykřikla Nataša na zápraží. — „Jakou odměnu?“ ptal se nechápavě Nikita.

„Pojď rychle, uvidíš!“

Babička Nastasja přivítala Nikitu neobyčejně laskavě:

„Nikito, tu máš svoji odměnu,“ a přitom mu podala tři pěkná vajíčka.

„Za co je to, babičko?“ nechápal Nikita.

„Za slepičí tělocvik. Ber, když dá-vají.“

„Jeje, ta jsou veliká!“ divil se Nikita.

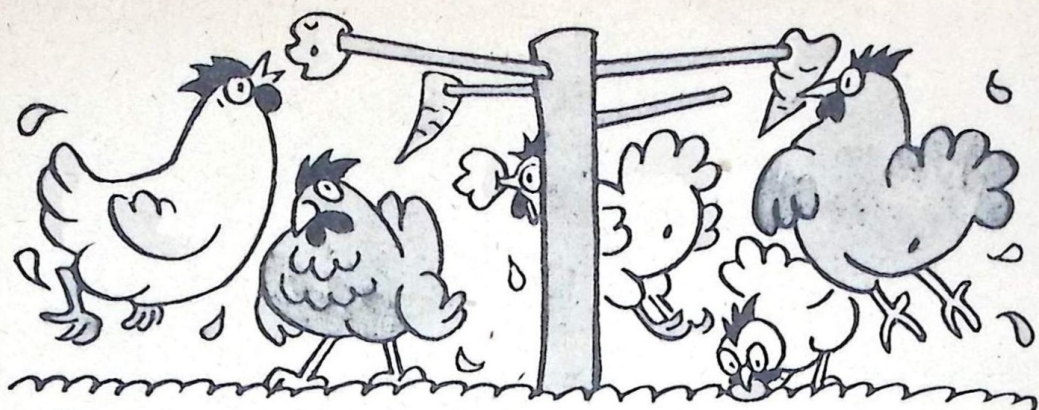
„To nejsou obyčejná vajíčka, ale dvoužloutková. Už jsem je uvařila. Jen si pochutnej,“ dodala babička.

Nikita dal jedno vajíčko svému kamarádovi Sergejovi, který přijel na návštěvu z města, druhé sestře Nataše a třetí si nechal sám.

Sergej se moc divil:

„Co je to ten slepičí tělocvik?“

„Copak ty neznáš tělocvik?“ zasmála se Nataša.

„Ten znám. Sám cvičím!“ Sergej ihned vyhrnul rukáv u košile, ohnul ruku v lokti a ukázal silné, vypjaté svaly. „Jen se podívejte!“ Najednou mu bylo do smíchu. Rozřehťal se tak, až mu celý obličej zčervenál. „Tak tedy slepice cvičí? A poslouchají povely? Chachachacha!“

„Nejdřív se přesvědč a pak se teprv směj!“ rozněval se Nikita.

„Doběhneme tedy na farmu,“ navrhl Sergej. A dali se do běhu.

Na dvorku farmy podle zdi sbíhaly se do houfu slepice bílé jako sníh. Všechny vyskakovaly jakoby na nějaký povel. Pravda, každá trochu jinak, ale přece jen vyskakovaly.

„Tady vidíš ten slepičí tělocvik,“ řekl Nikita.

„A proč vyskakují?“

„Podívej se blíž, sám poznáš.“

Sergej se podíval lépe a dovtípil se.

V zemi byl zaražen nevysoký sloupek a na něm byly se všech stran přibity zašpičaté klacíčky. Na klacíčkách byly nabodnuty syrové brambory a mrkve. Pro slepice je to oblíbená pochoutka. Tak jsou přinuceny cvičit: povyskočit a klovnout, povyskočit a klovnout.

„A za co ty dostáváš odměnu?“ ptal se Sergej.

„Za co?! Já každé ráno napichuju brambůrky a mrkvičky na klacíky — a slepicím ti tělocvik tak prospívá. Teď dobře jedí, nejsou nemocné a snáší vejčka skoro každý den,“ odpověděl s hrdostí Nikita, vytáhl z kapsy vajíčko a ještě jednou je se všech stran zálibně prohlížel. „To je přece vajíčko, co!“

Babička měla pravdu, v každém vejci byly dva žloutky. Chutná odměna!

Přeložil B. Svoboda

VČELA

Věra Trojanová

Bzz, bzz, nesu med,
kdekdo by ho sněd.
Co to ale dalo práce,
obletěti na zahrádce
každý vonný květ!

MYDLO

Kornej Čukovskij —

Peřina má
vstala sama,
utíká pryč od lůžka.
Za ní řapká,
jako řabka
poskakuje poduška.

Chci vzít svíčku —
v tu chvíličku
svíčka už je v předsíni.
Chci vzít knížky —
jako myšky
schovaly se pod skříní.

Žízeň mám a v okamžiku,
kdy už sahám po čajníku,
břicháč rychle jako míč
odkutálel se mi pryč.

Co se stalo?
Běda, běda!
Ani očím
nevěřím.
Proč se všechno
hýbá,
zvedá
a peláší ke dveřím?

Letí lžička,
za ní
cvička,
letí cvička,
za ní
svíčka,
letí svíčka,
za ní
lžička,
vdolečky si poskočí —
všechno letí
jako smetí,
když s ním vítr zatočí.

Náhle jak by s nebe spadlo,
z mamičiny ložnice
vřítlo se umyvadlo
zamračené velice.

„Ošklivý ty, špinavý ty,
jako čuník neumytý!
Černější než komíník jsi,
jen se koukni na sebe:
Na tvém krku samá šmouha,
pod tvým nosem kaňka dlouhá
a tvé ruce od mastnoty
tak špinavé, že i boty,
i ty boty, i ty boty
utekly pryč od tebe.
Podívej se na myšátka,
na koťátka, na kačátka,
jak se ráno umývají —
žádné není jako ty.

Jenom ty se neumýváš,
umouněný pořád býváš,
a proto ti utíkají
punčochy i kalhoty.

Já — Veliké Umyvadlo
umyvadlům vždy jsem vládlo,
já — velitel Mydlipán
žínkami jsem milován.
Tisíce mám bojovníků,
stačí dupnout jen — a hned
umyvadla v jednom šiku
vlétnou dveřmi pokojíku,
začnou dupat, dorážet,
že se málem zboří svět.
A pak náhle, bez hovoru,
kohoutky své roztočí,
do lavoru,
do lavoru
tvoji hlavu namočí!“

A jen rozlehla se rána
Umyvadla Mydlipána,
ihned kartáč za kartáčem
jako dráče na mě skáče.
Začaly mě drhnout, dřít,
přítom takhle drmolit:

„Myjem, myjem kominíka,
aťsi říká co si říká!

Myjem, myjem umouněnce,
aťsi chce anebo nechce...!“

Vtom i mýdlo, jen mě zhlídlo,
do vlasů mi vyskočí,
jako šídlo bodá mýdlo,
pálí, štípe do očí.

A před žínkou rozhněvanou
jak před klackem utíkám,
ale ona za mnou, za mnou,
že už nevím kudy kam.

Po ulici běžím k sadu,
přeskočil jsem přes ohradu.
Ona za mnou, kam jsem vlez',
kousala jak vztekly pes.

Nebýt jedné šťastné chvílky,
zle bych jistě pochodil —
v parku šel však s krokodílkou
starý dobrák Krokodil.
Jak zhléd' žínku, za chvílinku,
za chvílinku zlostnou žínku
se světa on sprovodil.

Ale potom dále stál
předě mnou,
zakřičel a zadupal
předě mnou:

„Honem, honem domů běž!“
povídá.
„A hned ať se umyješ!“
povídá.
„Nebo já se rozzlobím!“
povídá.
„Rozdupu tě a pak sním!“
povídá.

Vzal jsem nohy na ramena. Honem zpět!
Přiběhl jsem k umyvadlu — a hned, hned
mýdlem, mýdlem,
mýdlem, mýdlem
jezdím sem tam, tam a sem.
Mizí s tváře každá šmouha,
i ta černá kaňka dlouhá
pod nosem.

A kalhoty v malé chvíli
samy na mne vyskočily

a vdolečky do dlaní:
„Tu máš, dobré chutnání!“

„A co já?“ chléb rámusí,
hop — a rovnou do pusy!

Vrátila se početnice,
slabikář se vrátil rád.
Začaly jak při muzice
s pohádkami tancovat.

A Veliké Umyvadlo,
co všem umyvadlům vládlo,
sám velitel Mydlipán,
jenž byl tolik rozhněván,
běží ke mně roztančený,
hned mě začne objímat:

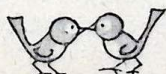
„Vidíš, chlapče, vidíš, vidíš,
takhle se mi teprv líbíš.
Teď, když nejsi umouněný,
doopravdy mám tě rád!“

Navečer i časně zrána
umývám se, umývám.

A vám,
děcka ušmudlaná,
hanba vám!
Hanba vám!

Ať žije mýdlo, jeho pěna,
ať žije žínka namydlená!
Ať žije ručník vlněný
i kartáčky a hřebeny!

Budem se mýt a máchat, koupat,
šplouchat a na vlnách se houpat,
v bazénu, v neckách, ve vaničce,
v jezeru, potoku i v říčce
i v řece, kudy jezdí lodě,
vždycky a všude —
sláva vodě!

ROZVERA

Jiří Bineš

Klasovi byli na dovolené v Olešnici již bezmála dva týdny, ale tak roz dováděný se Váša z lesa ještě nevrátil jako dnes.

Už na návsi zaštkal na velikého řeznického psa — a ten? Ani se neohlédl, nafoukanec!

Na tyčkách plotů vyhrával Váša jakousi písničku; na skokaně, který se před ním střemhlav vrhl do potoka, zpěvavě pokřikoval:

„Ža-bič-ko, krá-lov-no, kde má-š ko-run-ku? Kde má-š ko-run-ku? Dej mi ji! Na zmrz-líff-nu!“

Skokan se nepřiznal, kde má korunku, ale Vášovi to nevadilo. Poskočil si, zakomíhal nad hlavou chlebníkem, hopsal po chodníku, výskal, točil se kolem dokola, a najednou si dřepł a začal se hlasitě smát.

Hrozně se něčemu smál.

Sehnut obešel potom babiččin dům, až se dostal pod okno, za nímž chystala maminka oběd.

Rukou nahmatat Váša kamínek a vho-dil jej oknem dovnitř: dopadl asi na po-klici některého hrnce.

„No tak!“ ozvalo se z kuchyně.

Váša si zakryl dlaní ústa, aby ututlal smích, a hodil novým oblázkem: zarazil se o něco měkkého a padl na zem.

„Ty uličníku!“ zavolala maminka ve-sele.

Ale to už Váša upaloval ke dveřím. Vešel do kuchyně a tvářil se vážně.

„Nějaký dareba po mně hází kame-ním,“ povídá maminka. „Běž ho, Vášo, odehnat!“

„Už jsem ho odehnal. Namlátil jsem mu. Byl o hlavu větší než já,“ odpovídá Váša a skočí mamince na klín.

Dal jí štipanou pusou.

„Auu...! A kde jsi nechal tátu?“

„Šel si na pivo.“

„A co že jsi takový rozverný?“

„Nic...“ pokrčil Váša nos a kouká mamince potměšile do očí. Ale ona se nedala ošidit. Vycítila, že má Váša z ně-čeho náramnou radost, tušila i z čeho, ale povídá jakoby nic:

„Viděli jste srnku?“

Váša zavrtěl hlavou, že ne.

„Máš v chlebníku ježka?“

„Nemám.“

Maminka vzpomíná, na co by se ještě zeptala.

„Pan hajný vám ukazoval mladé ve-verky?“

„Kdepáák!“

„Tak už mi řekni, proč ti očka tak září?“

„Hádej!“

„Vždyť jsem hádala.“

„Ještě jednou!“

Maminka ví, jakou otázku Váša čeká, ale povídá:

„Já se poddám. Já už nevím. Ty jsi takový tajnůstkář!“

A tu se Váša rozběhne pro chlebník, který nechal na prahu, vyskočí s ním na židli, odtud na stůl a křičí:

„Devětadvacet hřibů jsem dneska na-šel! A táta jenom sedmnáct! Porazil jsem ho, porazil, porazil, porazil...!“

LIŠKA A KOZEL

(Ruská národní pohádka)

Běžela liška, zadívala se na havrana a spadla do studně. Vody ve studni bylo málo, utopit se nemohla, ale vyskočit také ne. Sedí liška, nařiká. Šel tudy kozel, moudrá hlava. Jde, potřásá bradou, pokrucuje rohy. Neměl co dělat, a tak se zadíval do studně. Uviděl tam lišku a ptal se:

„Co tam děláš, lištičko?“

„Odpočívám si, holoubku,“ odpověděla liška. „Tam nahoře je vedro, tak jsem se tu usadila. Je tu takový chládek a příjemně. Vodičky chladné, co jen líbo.“

Kozlu se již dlouho chtělo pít.

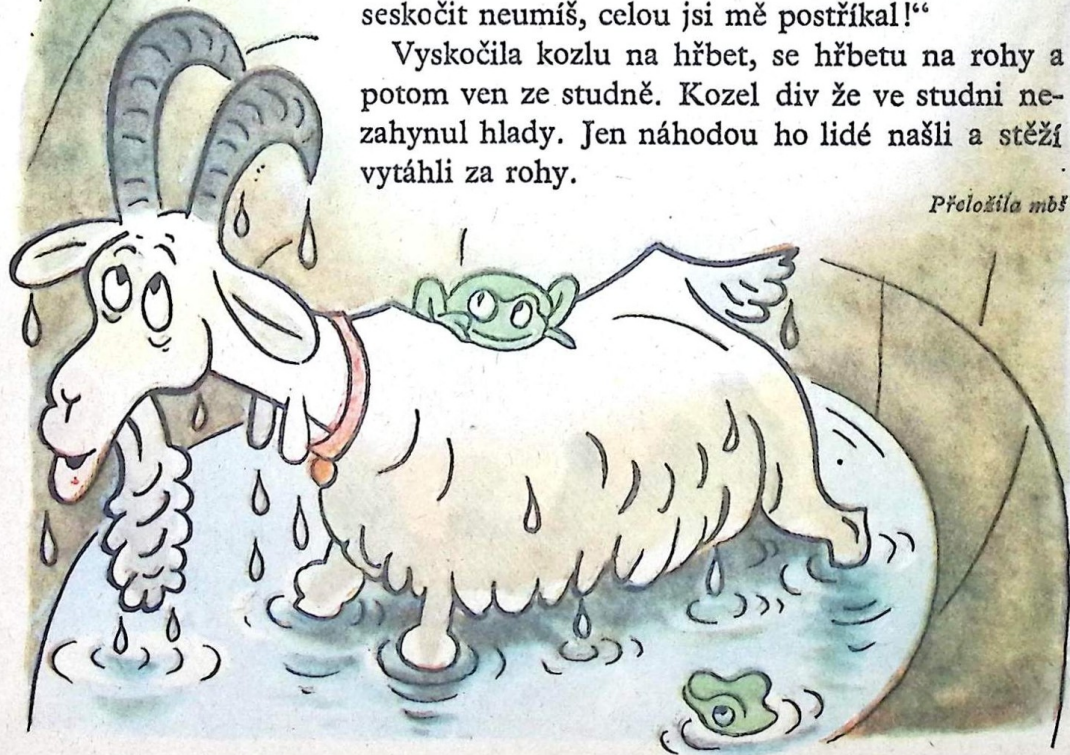
„Je ta voda dobrá?“ ptal se.

„Znameníťá,“ odpověděla liška. „Čistounká, studená. Skoč sem, chceš-li. Je tu dost místa pro nás oba.“

Kozel seskočil bez rozmyslu, div že lišku nerozmáčkl, a ona mu řekla: „Ech, bradatý túlpase, ani seskočit neumíš, celou jsi mě postříkal!“

Vyskočila kozlu na hřbet, se hřbetu na rohy a potom ven ze studně. Kozel div že ve studni nezahynul hladý. Jen náhodou ho lidé našli a stěžlí vytáhli za rohy.

Přeložila mbš

Modrý zvonek zacinkal a květinové děti se seběhly do lavic. Byly tam malé sasanky i pomněnky, šalvěj i pryskyřník, nejružnější drobné kvítečky.

Paní učitelka Růže vystoupila na stupeň a rozhlédla se po třídě.

„Tiše, děti,“ napomenula drobotinu. „Posledně jsem vás učila, jak se na světě uживíte a ubráníte proti nepřítelům. Přesvědčím se, jestli jste nic nezapomněly. Povězte mi, co potřebují květiny na zemi ze všeho nejvíc?“

Mnoho malých paží se zvedlo.

„Nu?“ vyvolala paní učitelka nejmenší kvítek.

„Prosím — květina nejvíc potřebuje slunce.“

„Dobře,“ přikývla Růže. „Slunce dává život všemu na světě. Ale co bys, kvítečku, dělal, kdyby ses octl na nějakém stinném místě, třeba pod trávou?“

„Rychle bych rostl co nejvýš, abych se dostal ke světlu, a točil bych se pořád za ním.“

„Správně,“ pochválila ho paní učitelka. „Jen dávej pozor, aby si tvé listy navzájem nestínily. A co ještě květina potřebuje?“

Sedmikráska v první lavici vykřikla: „Vodu!“

„Ano. Zejména naše kořínky ji potřebují. Ale co tedy budeš dělat, sedmikrásko, abys nezhynula suchem?“

„Počkám, až bude pršet, natáhnu lístky, nachytám do nich vody a pošlu ji dolů ke kořínkům.“

„Ale co kdyby slunce vysušilo zem?“

Sedmikráska chvíli přemýšlela a pak řekla:

„Už vím! Rozložím listy okolo sebe, aby slunce nemohlo půdu vysušit.“

„Výborně!“ souhlasila paní učitelka. „Vy, pampelišky, si to také pamatujte! Na vlhké půdě můžete listy zvednout, ale když začnou sucha, honem s nimi na zem!“

Pampelišky potřásaly zlatými vlásky.

„Které jste křehčí,“ varovala paní učitelka, „pozor na déšť. Co ty, sněženko? Budeš taky zdvihat hlavu vzhůru?“

„Ne,“ řekla bledá holčička, „skloním ji dolů jako konvalinka.“

Paní Růže byla spokojena.

„Nyní bych ráda věděla, zda se dovedete bránit nepřítelům. Co uděláte, aby vám neublížily housenky?“

Hlásil se fialový kluk, bodlák.

„Dám na sebe pichlavé ostny. Každé zvíře se o mne popíchá.“

„A ty, pomněnko?“

„Budu mít na listech chloupky. Housenky se jich leknou.“

„Dokážeš to také, pampeliško?“

„Nedokážu. Ale já si udělám takovou bílou šťávu — a ta bude jedovatá. Jak do mne housenka kousne, hned se spálí.“

„Dobře,“ přisvědčila paní učitelka. „Ale nejdůležitější je, aby z vás vznikly zase nové malé květiny. Řekla jsem vám už, že proto má každý květ tyčinky a na nich žlutý prášek, kterému se říká pyl. Ten se musí dostat do jiného květu a zachytit se tam na čnělce.“

„To víme,“ volaly květinové děti. „Ten prášek přenášejí včely a motýli.“

„I vosy,“ ozvala se malá slunečnice.

„Mně pomáhají noční motýli,“ rozložil bílou sukýnku narcis. „Proto mám bílé šaty, aby mě i potmě našli. A když je docela tma, lákám je vůní.“

„Mně,“ přihlásila se silenka, „pomáhají také noční můry. Proto ani ve dne nekvetu.“

„Já bych zase nemohl být bez čmeláků,“ ozval se červený jetel. „Mám šťávu, která jim chutná.“

Paní učitelka se otázala:

„Ale copak uděláte se semínky? Nu, kdo to ví?“

„Já,“ povstala fialka, „proměním kvítek v malou tobolečku. Pak ji otevřu a semínko z ní vyskočí samo.“

„Udělám to taky tak,“ přihlásil se lesní zvonek. „Když prší, zavřu okénko v to-

bolce. Jen když je sucho, dovolím semínku vypadnout.“

„Mně pomůže vítr,“ ozval se mák. „Když zavane, honem se skloním, a zrníčka z makovice letí po větru.“

„Já zase,“ pravil žlutý blatouch, „potřebuji vlhko. Hodím semínka raději rovnou do potoka.“

Hvozdík se chlubil, že má u semen křídla, aby se dostala co nejdál. Mařinka ukazovala háček, za který je přivěšuje zvířatům na srst. Šťavel a maceška se div nepohádaly, kdo z nich dostřelí semena dál. Nakonec je překonala netýkavka, která střílela jako z praku.

„A ty, pampeliško?“ zeptala se paní učitelka.

„Já, prosím, změním svůj žlutý květ na bílou hlavičku — a ke každému semínku přidám — hádejte, co? — padák! Když zafouká vítr, hodím mu semínka do náruče. Vysoko vyletí a pak se snesou zase dolů.“

To se všem květinovým dětem líbilo a pampelišce záviděly.

„Vidím,“ řekla Růže, „že jste všechny dobře připraveny. Nezapomeňte na to, čemu jste se naučily. Na světě budou v létě všechny louky veselé a děti z vás budou mít radost!“

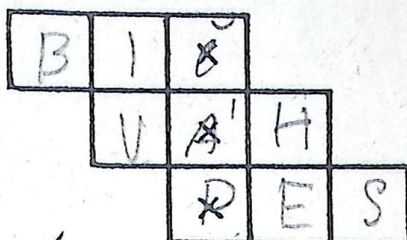

ZNÁTE NAŠE PTACTVO?

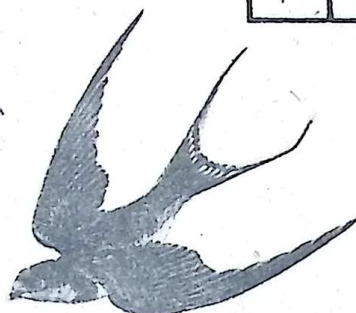
Tajenkou každé doplňovačky je vždy jméno ptáka, kterého vidíte na obrázku.

potřebuje kočí

slovenská řeka

hlídá u boudy

leze pozpátku

spojka

světlešedý
lesklý kov

chlapecké jméno

sloní zuby

mnoho lidí

velká řeka v Africe

ukazovací zájmeno
ženského rodu

malé šedé zvířátko

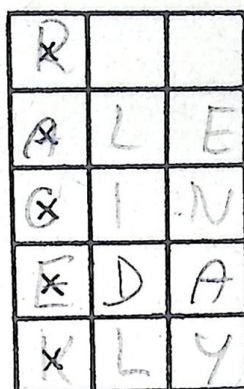
chlapecké jméno

lidově
„letadlo“

král pouště

365 dní

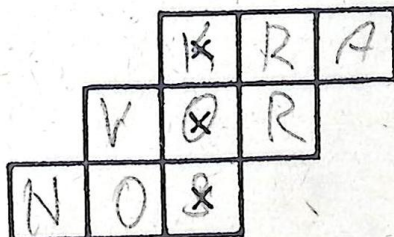
řeka, pramenící
v Krkonoších

kus ledu

pluje po vodě

část obličeje

Toto číslo ilustroval
MILOŠ NESVADBA

Řídí Jiří V. Svoboda s redakčním kruhem. (J. Alda, J. Blnek, Dr J. Červenka, V. Chmelík, O. Kryštofek, J. Otčenášek, O. Syrovátka.) Technická redaktorka Olga Fischerová.

Vydává ÚV ČSM v Mladé frontě. Tiskne SVOBODA, grafický závod, n. p., Praha XVI. Toto číslo vyšlo 15. srpna 1956. Vedoucí redaktor Jiří V. Svoboda. Cena jednotlivého čísla 60 hal. Redakce Štěpánská 61, Praha II, tel. 22-79-09. Administrace Praha 3 - Nové Město, tel. 22-41-41. Účet Státní banka československá č. 7-9404. Informace o předplatném podá každý poštovní úřad a doručovatel.

Rozšiřuje Poštovní novinová služba.

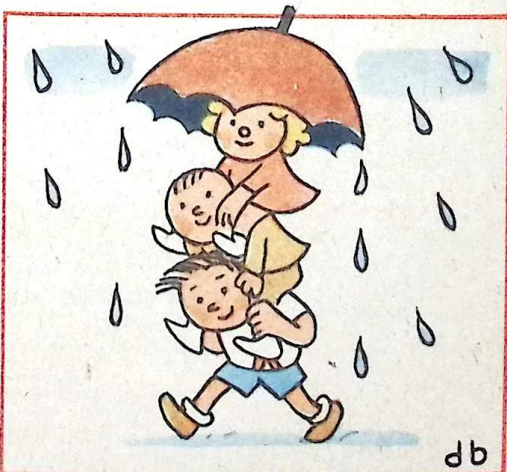
A - 07358

JAK FRANTÍK UHASIL DĚDEČKA

CHYTROST NEJSOU ŽÁDNÉ ČÁRY

db

(Podle německého originálu)